

Ultima îmbrăţişare

Flavius Laurian Duverna

Ultima îmbrăţişare

Pe potecuţa-n stropi de rouă
De dimineaţă-n spre livadă,
Stau două frunze la pământ
Ce-şi fredonaseră prin cânt
Că vreau alături, ca să şadă.

Căci după ce o vară-ntreagă
Pe-aceiaş ramură,- au cântat,
Se vede că-i grea despărţirea
Când toamna atestă ruginirea
Sub vântul ce le-a-mprăştiat.

Şi-am încercat, să le înlătur
Sub talpă,... să nu le strivesc,
Dar ele-s strânse, amândouă
Prin stropii de cristal în rouă
Ca doi copii,... ce se iubesc.

Şi-astfel privind, atent la ele
Un gând zbură cu-nfrigurare
La ipoteza cea mai sumbră:
Poate că-i ziua cea din urmă,
Şi poate-i ultima îmbrăţişare.

Lipite parcă,... vor să treacă
De pragul iernii-n primăvară,
Când apărute, iar pe-un ram
Pentru-a-şi începe, un alt an,
Cânta-vor, în freamăt de vară.

Flavius Laurian Duverna
19 octombrie 2015